

Marco

Jitka Stritzlová

3. místo v I. kategorii

Chystali se k vyplutí. Chaoticky pobíhali po molu, do lodě a zase zpátky, jako kdyby byli mravenci a loď nebyla nic jiného než někým odhozený kus pečiva. Ostatně jako každý den. A jako každý den, i dnes večer se vrátí s prázdnou. Nikdy totiž nic neulovili. Poslední ryby zmizely už před několika měsíci. Marco zakroutil hlavou. Seděl na kraji útesu pod blankytně modrým nebem plným nadýchaných mráček. Poslouchal křik racků a sledoval, jak se sluneční paprsky odráží na klidných vlnkách narážejících na přídě lodí v přístavu pod ním.

„Už tam zase jedou, že?“ Nevěděl, že sem za ním šla. Jmenovala se Simona. Znali se už nějakou dobu, ale zanedlouho se měla z města odstěhovat. Netušil kdy. Pomalu se přiblížila k němu, posadila se vedle a zahleděla se směrem k hemžícím se lidem. „Jo.“ Podíval se na ni. Její obličej s růžovými tvářičkami lemovaly hnědé, vlnité vlasy zapletené do dvou copů. Na sobě měla krátkou, černou sukni a bílé tričko na ramínka. Voněla růžemi.

„Nebývalo to tak. Ještě minulý rok se takhle živilo skoro celé město. Ale teď...“ Rybářský člun, kolem kterého ještě před chvílí pobíhali lidé, pomalu vyplouval z přístavu. „Teď, po tolika měsících, to stále zkouší. I když stejně nic nechytí. Řekni mi, proč se snažit o něco, co už stejně nikdy nebudeš mít?“ „Nevím,“ odpověděla mu Simona, dívající se za odplouvající lodí. „Ale asi se půjdu na chvíli projít.“ Když vstala, Marco si najednou uvědomil, jak blízko u něj předtím seděla. Až moc blízko. „Jdeš taky?“ Usmála se. „Tak dobře.“

Z útesu se vinula úzká stezka, po které opatrně našlapovali dolů. Když sestoupili na pláž vedle přístavu, vydali se směrem od něj po širokém pruhu jemného písku mezi mořem a strmou skálou útesu. Po chvílce mlčení se Simona náhle zeptala: „Co pro tebe znamená moře, Marco?“ To je divná otázka, pomyslel si. Ze všech možných otázek na mě vybalila zrovna tuhle. Ale stejně odpověděl: „No, pro mou rodinu to byl hlavně zdroj obživy...“ „Ne pro rodinu. Pro tebe.“ Zahleděl se do jejích očí. Byly modré, skoro jako moře samotné. „No... Pro mě je to jenom velká spousta vody, ve které žijí ryby.“ Odvrátila hlavu. „No já nevím. Moře je takové klidné, ale zároveň proměnlivé, kypí životem, ale občas je prázdné a mrtvé. Ale hlavně, hlavně je hluboké. Stejně jako láska, smutek... Stejně jako život.“ Marco se udiveně podíval na drobnou postavu sledující vlnky narážející na písek. Takovou odpověď nečekal. Nevěděl, co na to říct. Mlčel. Po chvílce, která mu připadala jako věčnost, se konečně odhodlal prolomit trapné ticho. „Tak... Jak ses dneska měla?“ Taky to byla blbá otázka, to

uznával, ale nic lepšího ho nenapadlo. Zvedla k němu své modré oči v odpověď. „Mám se dobře. A co ty?“ „Taky se mám dobře,“ odpověděl.

Zase ticho. Možná ještě trapnější než to předchozí. A o to víc nepříjemné. Marco cítil nutkavou potřebu něco říct, něco udělat. Ne, takhle už to dlouho nevydržím, pomyslel si. Najednou se otočil zpátky k bílým plachtám lodí v přístavu. „Měl bych se vrátit a pomoci tátovi s přípravami na další vyplutí. Tentokrát se totiž rozhodl, že na moře zkusí vyjet v noci. Vysvětloval jsem mu, že to k ničemu nevede a že by to měli už konečně vzdát, ale on o tom nechtěl ani slyšet.“ Simona se zastavila vedle něj. „A on si myslí, že mu pomůže, když se pokusí lovit ryby v noci?“ „Jo,“ odpověděl. „Tak teda běž, když mu musíš pomoci,“ řekla. „Ahoj.“ „Čau,“ odpověděl a vydal se směrem k lodím pohupujícím se na vlnkách moře.

Byl rád, že se mu takhle jednoduše podařilo vyvléknout z rozhovoru. To, že se jeho táta rozhodl vyjet v noci, sice je pravda, ale to, že mu musí pomáhat, už pravdivé nebylo. Nevěděl, že Simona, o které si myslel, že uvěřila jeho lži, stejně jako když se ryba chytí do sítě, stála na písku mezi vysokou skálou útesu a mořem, dívajíc se za ním. Přemýšlela. Přemýšlela, proč pro něj nebyla dost dobrá. Věděla totiž, že Marcův táta si nikdy nenechá od někoho pomáhat a všechno dělá radši sám. Zнала totiž Marca i jeho rodinu docela dobře.

Večer ji Marco našel sedět na pláži. Málem by si jí ve tmě ani nevšiml. Krčila se ve stínu útesu, nohy přitisknuté k tělu. Objímala je rukama a bradu měla položenou na kolenou. Zamyšleně se dívala někam na obzor, do modrých dálek šumícího moře osvětleného bílou září svítícího měsíce. Přisedl si k ní. „Táta a ostatní už odjeli.“ Na vodní ploše bylo vidět mihotající se světlo lodě. „Už by to měli konečně vzdát a najít si normální práci. K čemu je jim všechno tohle? Proč se snažit o něco...“ „Co už stejně nikdy nebudeš mít?!“ Skočila mu do řeči. Pootočila hlavu a podívala se na něj. V pohledu jejích modrých očí se odrazila světla vzdáleného přístavu. „Dělají to, protože věří,“ řekla. „Protože věří, že jednoho dne, kdy už nebudou doufat, že by jejich snaha něco přinesla, najdou ve svých sítích ryby. Protože neztrácejí naději. Nebo si možná nechtějí přiznat, že už je všemu konec!“

Odmlčela se. Její pohled ho tlačil do písku. Podíval se nahoru na hvězdy. Pak zase na ni. Taková krásná noc, přemítal. A ona na mě skoro křičí. Co se jí stalo? Simona už ale byla rozhodnutá pokračovat. „Ale všemu není konec. Ani moře, ani jeho ryby se totiž ještě nevymlouvaly, aby s rybáři nemusely být!“ Ted' se na chvíli zarazila. Ale místo toho, aby na něj dál křičela, všechna zloba z jejích očí najednou vyprchala. Svěsila hlavu a dala se do usedavého pláče. Marco se cítil jako hlupák. „Pro... Promiň,“ vykoktal ze sebe. Chvíli bylo slyšet jenom tiché šplouchání vln. „Víš, já totiž taky věřím,“ zašeptala a znovu se na něj podívala. „Každý den to zkusím, ale stejně jako síť rybářů i moje zůstává prázdná. Nebo si

prostě jenom nedokážu přiznat, že v té síti nic není a nebude,“ utřela si rukávem slzu. „Já... Já tě miluji, Marco. Už dlouho. A nic už s tím nedokážu udělat, nic. Jsem jen já a moje prázdná síť.“

Schovala hlavu do dlaní snažíc se zakrýt slzy. „Simi...“ „Nic neříkej.“ „Já...“ „Nic!“ rozkřikla se a ramena se jí začala zvedat v záchvatu pláče. Potom ji opatrně objal a přivinul k sobě. Přitiskla se k němu. Cítil teplo jejího těla. Co mám teď dělat? Pomyslel si. Co jí mám říct? Zavládl v něm nepopsatelný zmatek. Ona mě miluje. Ale miluji já ji? Vždyť pořádně nevím, co chci! Nikdy jsem to nevěděl. Jsem ztracený. Jako ona a její prázdná síť...

Seděli tam, ve stínu útesu, na širokém pruhu písku mezi skálou a mořem. Jeden vedle druhého, ani se nepohnuli. Kdyby byl toho večera na pláži ještě někdo, možná by uslyšel kromě šplouchání vlnek tiché vzlyky. A kdyby se ke dvojici dostal blíž, možná by uviděl plačící dívku s kudrnatými vlasy a růžovými tvářemi, jak se tiskne ke klukovi stejného věku hledícímu na vzdálené moře. Ale tehdy už většina města spala a nikoho by nenapadlo jen tak se procházet po pláži. Svědek těchto událostí byl proto jenom měsíc ozařující noční moře. Druhý den ráno se Marco probudil ve svém pokoji. Pamatoval si, jak se v noci, oba dva vyčerpaní, rozešli do svých domovů. Sesedl z postele a jako každé ráno i dnes šel nejdřív otevřít okno. Rád se díval do sluncem zalité krajiny, na strmé útesy, na loďky v přístavu pohupující se ve vlnách moře. Rád cítil jemný vítr ve vlasech. Dnes ale bylo něco jinak. Za oknem uviděl vzkaz. Sebral ho, na prstech ucítil chladný dotek papíru. Pomalu ho otevřel. Je to od ní, pomyslel si. Četl.

Brzy ráno, když on ještě spal, odjela Simona i se svou rodinou pryč. Marco sice věděl, že se mají stěhovat, ale netušil, že už dnes. Ale na konci vzkazu, který tak silně svíral v ruce, bylo malým, úhledným písmem dopsáno: „Protože, proč se snažit o něco, co už stejně nikdy nebudeš mít?“ V ten moment kdy papír dočetl, si to uvědomil. Ten krátký pocit, jako kdyby se zastavil čas. Jeho ruka upouštějící vzkaz na zem. Ptáci poletující po obloze. To všechno jako by se zastavilo. Jeden moment. Dvě slova. Teď už si byl jistý. „Miluji tě,“ zašeptal. Dřív to neviděl nebo nechtěl vidět. Síť nebyla prázdná.

„Taky tě miluji!“ rozkřičel se, vrazil do dveří a vběhl na chodbu. Nevšímal si pohledu své sestry, která právě odcházela nakoupit. Byl mu lhostejný udivený výraz otce, který se ráno vracel z noční výpravy, přes rameno síť plnou nachytaných ryb. Na ničem z toho teď nezáleželo. Jenom na ní. Jenom na nepopsatelném pocitu zoufalství, smutku a bolesti, který ho táhl ven. Vyběhl ze dveří ještě v pyžamu. Rozběhl se po liduprázdné ulici. „Miluji tě!“ zakřičel do ranního vzduchu. Ale jediný, kdo mu odpověděl, byli racci kroužící nad útesy. Byla pryč.